

Arrest

nr. 186 492 van 6 mei 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 4 mei 2017 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 april 2017 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 mei 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 mei 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij dient op 18 januari 2017 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Een raadpleging van de Eurodac-databank leert dat de verzoekende partij op 15 december 2016 een asielaanvraag indiende bij de Bulgaarse autoriteiten.

1.3. Op 23 februari 2017 richten de Belgische autoriteiten een verzoek tot terugname aan de Bulgaarse autoriteiten op grond van artikel 18 (1) b van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-Verordening). De Bulgaarse autoriteiten stemmen in met het voormeld verzoek op 1 maart 2017.

1.4. Op 24 april 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van verblijf met beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

naam : A.(...)

voornaam : R.(...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : K.(...)

nationaliteit : Syrië (Arabische Rep.)

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Bulgarije toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 3(2) j° 18(1)b van Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) 604/2013 van 26 juni 2013.

De betrokkene, die staatsburger van Syrië van Koerdische afkomst verklaart te zijn, diende op 18.01.2017 een verzoek tot internationale bescherming in. Ze legde een identiteitskaart van Syrië voor met nummer 01974187, afgegeven op 18.02.2003 te Qamishli (Syrië).

Onderzoek van de vingerafdrukken toont aan dat de betrokkene op 15.12.2016 een beschermingsverzoek indiende te Sofia (Bulgarije).

De betrokkene werd gehoord op 14.02.2017 en stelde dat ze Syrië in november 2016 verliet en naar Turkije reisde. Vanuit Turkije reisde ze het grondgebied van de lidstaten binnen via Bulgarije. Ze verklaarde dat ze door de politie werd aangehouden en ongeveer een maand werd vastgehouden in een detentiecentrum alvorens te worden teruggestuurd naar Turkije. Na 11 of 12 dagen reisde ze opnieuw binnen via Bulgarije, van waaruit ze haar weg vervolgde naar België. Na ongeveer 4 dagen reizen met een vrachtwagen kwam ze aan in België.

De betrokkene ontkende dat ze een beschermingsverzoek indiende in Bulgarije en stelde dat haar vingerafdrukken in november 2016 in Bulgarije enkel ter controle werden geregistreerd. Hieromtrent merken we op dat het vingerafdrukkenonderzoek aangeeft dat de betrokkene wel degelijk een beschermingsverzoek indiende in Bulgarije en met name op 15.12.2016.

De betrokkene verklaarde ongehuwd te zijn en zonder partner. Ze stelde in België te verblijven bij een persoon, die volgens haar verklaringen een schoonbroer is van haar broer. Ze stelde verder geen andere in België verblijvende familie te hebben. Ze maakte gewag van een tante, die in Duitsland in de hoedanigheid van begunstigde van subsidiaire bescherming verblijft. De betrokkene stelde dat ze aanvankelijk naar Duitsland zou gaan, maar dat een Afghaanse smokkelaar haar naar België bracht. Ze uitte verzet tegen een overdracht aan Bulgarije omdat ze in Bulgarije werd opgesloten en werd teruggestuurd naar Turkije en omdat ze in België wil blijven.

Op 23.02.2017 werd een verzoek voor terugname gericht aan de Bulgaarse instanties, die op 01.03.2017 met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielsysteem is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit systeem deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de

verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Bulgarije een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon.

Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

De betrokkene stelde te wonen bij een persoon, die volgens haar verklaringen een schoonbroer is van haar 34-jarige broer M. A. (...) die in Syrië verblijft. Hieromtrent merken we op dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de lidstaat, waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De in België verblijvende schoonbroer van haar broer kan ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als een gezinslid, zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn. Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2014. Artikel 16(1) bepaalt dat de lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. In het geval van de betrokkene betreft het een schoonbroer van haar broer, wat impliceert dat artikel 16(1) niet van toepassing is.

Betreffende de verklaringen van de betrokkene dat ze in Bulgarije werd opgesloten en werd teruggestuurd naar Turkije merken we op dat de betrokkene op 15.12.2016 wel degelijk een verzoek tot internationale bescherming indiende in Bulgarije.

We betwisten niet dat Bulgarije in het verleden problemen kende wat betreft het voldoen aan de standaarden inzake de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en het opvangen van verzoekers van internationale bescherming. In die mate dat het UNHCR begin 2014 vanwege een aantal tekortkomingen in de procedures tot het bekomen van internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen opriep tot het tijdelijk opschorten van overdrachten aan Bulgarije in het kader van Verordening 604/2013. We benadrukken dat het UNHCR de situatie verder evalueerde en zijn

bevindingen weergaf in het rapport "Bulgaria as a country of Asylum. Observations on the Current Situation of Asylum in Bulgaria" (01.04.2014). Het UNHCR oordeelde dat op basis van deze nieuwe evaluatie een algemene opschorting van overdrachten aan Bulgarije niet langer gerechtvaardigd was. Het stelde toen onder meer een opmerkelijke verbetering vast van de leefomstandigheden in de opvangcentra (pagina 7) en oordeelde dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Bulgarije worden overgedragen na hun overdracht een asielaanvraag kunnen indienen, een reeds aangevatte asielprocedure kunnen verderzetten of een nieuwe aanvraag kunnen indienen. Het UNHCR merkte tevens op dat personen die in het kader van de Dublin-Verordening worden overgezet niet systematisch worden vastgehouden en dat de Bulgaarse autoriteiten een inhoudelijke beoordeling van de asielaanvraag garanderen indien dat nog niet heeft plaatsgevonden. Het rapport stelde eveneens dat personen die in het kader van de Dublin-Verordening worden overgedragen terecht kunnen in opvangcentra (pagina 13).

Organisaties zoals European Council on Refugees and Exiles (ECRE) en Amnesty International (AI) oordeelden dat de vooruitgang onvoldoende was en drongen aan op het verder opschorten van overdrachten (ECRE, "ECRE reaffirms its call for the suspension of transfers of asylum seekers to Bulgaria under the recast Dublin Regulation", 07.04.2014; AI, "Suspension of returns of asylumseekers to Bulgaria must continue", maart 2014).

De situatie van verzoekers voor internationale bescherming in Bulgarije werd het voorbije jaar onder meer beschreven in een onderzoeksnota van ECRE/ELENA (European Legal Network Asylum), "Research Note : reception conditions, detention and procedural safeguards for asylum seekers and content of international protection status in Bulgaria", februari 2016, verder ECRE/ELENA-nota genoemd), een rapport van het Bulgaarse Helsinki Comité (BHC) ("Annual Report on the monitoring of the status determination procedure in the Republic of Bulgaria", januari-april 2016, verder BHC-rapport genoemd) en door het recent geüpdatete rapport van het mede door de European Council on Refugees and Exiles (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Iliana Savova, "Asylum Information Database. National Country Report - Bulgaria", heden up to date tot 31.12.2016, verder AIDA-rapport genoemd); .

De vorige versie van het AIDA-rapport, up to date tot oktober 2015, liet zich erg kritisch uit over de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de condities in de opvangcentra in Bulgarije. Het stelde dat de procedure tot het bekomen van bescherming eerder verslechterde dan verbeterde en noemde de materiële omstandigheden in de opvangcentra onbevredigend. Verder werd onder meer de problematische toegang tot juridische bijstand en informatie gelaakt.

In de ECRE/ELENA-nota en het BHC-rapport worden gelijkaardige bezorgdheden en bemerkingen geuit.

De Bulgaarse instanties stemden op 01.03.2017 in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 : "1. De verantwoordelijke lidstaat is verplicht (...) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen;". Hieromtrent verwijzen we ook artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af".

Het AIDA-rapport bevestigt dat er betreffende personen, die aan Bulgarije worden overgedragen onder de bepalingen van de "Dublin-verordening", in principe geen beletselen bestaan om (opnieuw) toegelaten te worden tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (pagina 29, § 1 : "Asylum seekers who are returned from other Member States in principle do not have any obstacles to access the asylum procedure in Bulgaria upon their return"). Of de Dublin-terugkeerder naar een opvangcentrum wordt gezonden of naar een detentiecentrum hangt af van de fase waarin de asielprocedure zich bij het vertrek bevond. Indien de asielaanvraag nog hangende is of "in absentia" werd afgewezen, maar de beschikking nog niet aan de vreemdeling werd uitgereikt voordat hij Bulgarije verliet volgt een verwijzing naar een opvangcentrum. Enkel indien de asielaanvraag "in absentia" werd afgewezen met een finale beslissing voordat de betrokkene Bulgarije verliet of werd afgegeven "in absentia" kan de "Dublin-terugkeerder" worden overgebracht naar een detentiecentrum. Verder lezen we dat ten gevolge van de hervorming van de wetgeving in 2015 de bevoegde instanties verplicht zijn de verzoeken van in het kader van Verordening 604/2013 overgedragen personen te heropenen (pagina 11 en pagina 29 : "The 2015 reform of the LAR explicitly provided for the mandatory reopening of an asylum procedure with respect to an applicant who is returned to Bulgaria under the Dublin Regulation"). In de ECRE/ELENA-nota wordt gesteld dat de procedures van personen, die bescherming vroegen in Bulgarije en daarna gedurende meer dan drie maanden lang het Bulgaarse grondgebied hebben verlaten, worden afgesloten, maar na overdracht terug kunnen worden heropend ("For those who have applied for asylum in Bulgaria but have then been absent from the territory for more than three months

the procedure will be terminated, but is, in theory, accessible upon return", pagina 4, punt 13). Zowel de ECRE/ELENA-nota als het BHC-rapport maken gewag van situaties waarbij aan Bulgarije overgedragen personen, wiens aanvraag "in absentia" was afgesloten, een nieuwe aanvraag dienden te doen en waarbij deze werd beschouwd als een navolgende aanvraag ("subsequent application"), wat volgens de auteurs ingaat tegen de geest van artikel 18(2) van Verordening 604/2013 (ECRE/ELENA-nota, pagina 5, punt 17 en BCH-rapport, pagina 19). Hieromtrent wensen we te benadrukken dat het SAR ("State Agency for Refugees") in het BCH-rapport in het kader van een repliek op aanbevelingen duidelijk stelde dat de rechtsregeling betreffende verzoekers van internationale bescherming, die worden teruggenomen in het kader van Verordening 604/2013, werd opgenomen in de asielwetgeving middels amendementen dd. 22.12.2015 in het kader van de omzetting van de "recast" richtlijn 2013/32/EU. Het SAR meldt tevens dat de functionarissen werden opgeleid en werden ingelicht dat dergelijke gevallen niet kunnen worden beschouwd als navolgende aanvragen ("Following the amendments to LAR of 22 December 2015 trainings were organized for the staff of SAR's territorial units in order for them to get familiar with the new procedural rules. Explanations have been provided to clarify that these cannot be considered cases of subsequent applications, as the prerequisites for examining an application as a subsequent one within the meaning of the definition of a subsequent application in LAR's Additional Provisions are not present in a cumulative form", pagina 27). Deze informatie sterkt ons in het oordeel dat er geen reden is om aan te nemen dat de betrokkene na overdracht niet opnieuw zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Bulgarije in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

De Bulgaarse instanties zullen na overdracht van de betrokkene het onderzoek van haar verzoek kunnen hervatten indien de betrokkene dat wenst. Ze zullen de betrokkene niet verwijderen naar haar land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek voor internationale bescherming. Bulgarije ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Bulgarije het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De Bulgaarse autoriteiten onderwerpen asielaanvragen aan een individueel onderzoek en kennen, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Bulgaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren. Bulgarije kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

Wat de opvangvoorzieningen betreft maakt het AIDA-rapport melding van een periode van overbevolking vanaf de zomer van 2016 en een daarmee samenhangende verslechtering van de levenscondities (pagina 12). We benadrukken dat het rapport tevens opmerkt dat de situatie in december 2016 normaliseerde en het SAR op 10.01.2017 gewag maakte van een bezettingsgraad van 76% (4153 personen voor 5490 plaatsen, pagina 48).

De ECRE/ELENA-nota stelde dat er een risico bestaat dat een verzoeker zijn recht op opvang verliest indien hij drie dagen geen gebruik maakte van de opvangstructuren ("However, there is a high risk that upon return the right to reception has been rescinded, either because the asylum seeker has left the reception centre for more than three days without prior notice or because they had previously opted to reside in an external address and, thus, forfeited their right to accommodation, which is still applicable upon return", pagina 4, punt 13). We benadrukken dat men het heeft over een risico of een kans, waaruit dient te worden afgeleid dat het geenszins een automatisme betreft. Verder wijzen we er op dat Richtlijn 2013/33/EU voorziet dat lidstaten materiële opvangvoorzieningen kunnen beperken of in uitzonderlijke en naar behoren gemotiveerde gevallen kunnen intrekken indien een verzoeker de door de bevoegde instanties vastgestelde verblijfplaats verlaat zonder deze instanties op de hoogte te stellen. We zijn van oordeel dat het loutere bestaan van de mogelijkheid dat opvang kan worden ontzegd na een afwezigheid van drie dagen niet als een dusdanige tekortkoming dient te worden gezien dat van een overdracht dient te worden afgezien. Verder merken we op dat een beslissing van het niet verlenen van opvang vatbaar is voor een beroep (AIDA-rapport, pagina 45: "Nonetheless, the refusal to provide accommodation still can be appealed before the relevant Regional Administrative Court within 7 days from its communication to the respective asylum seeker").

Wat rechtsbijstand betreft meldt het AIDA-rapport dat de Bulgaarse overheid sinds eind 2016 rechtsbijstand voorziet aan verzoekers van internationale bescherming in het kader van bijstand binnen het Europees Fonds voor Asiel, Migratie en Integratie (AMIF, pagina 24). Het BCH-rapport stelt dat door een gebrek aan fondsen geen rechtsbijstand meer wordt verleend gedurende de bestuurlijke fase, maar

dat wel bijstand wordt gegarandeerd in geval van een beroep tegen een afwijzing van het beschermingsverzoek ("However, thereafter, including in 2015, as no state budget resources were allocated for legal aid to applicants for international protection, NLAB was not able to arrange for the provision of legal assistance in the course of the procedural actions conducted by SAR at the administrative (first-instance) stage of the status determination procedure. The applicants for protection received legal aid only at the judicial instance when court proceedings were instituted in relation to appeals against a negative decision on the application for international protection", pagina 14). Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/32/EU niet noopt tot het verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase. Het gebrek aan kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase in Bulgarije kan ons inzien dan ook niet worden beschouwd als een tekortkoming, die het afzien van een overdracht zou rechtvaardigen.

Het AIDA-rapport maakt gewag van problemen inzake de bijstand van tolken. Tolken van bepaalde talen zijn moeilijk te vinden.

We merken wel op dat het rapport tevens meldt dat gebruik wordt gemaakt van vertaling via videoconferentie en dan voornamelijk in de centra buiten de hoofdstad Sofia waar tolken van bepaalde talen moeilijker te vinden zijn (pagina 22). We zijn van mening dat het rapport aantoonst dat zich problemen stellen inzake de bijstand van tolken, maar niet dat de bijstand van tolken compleet uitgesloten is.

We zijn van oordeel dat bovenvermelde bronnen doen besluiten dat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming, de opvangfaciliteiten en voorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije op bepaalde onderdelen tekortkomingen vertonen, maar niet in die mate dat dient te worden besloten dat ten aanzien van Bulgarije niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel en dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Bulgarije worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Bulgarije is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen.

We merken op dat het UNHCR in het rapport van april 2014 opriep tot omzichtigheid met betrekking tot de overdracht van personen die tot kwetsbare groepen behoren. De betrokkene is een in 1988 geboren ongehuwde en alleenstaande vrouw. De betrokkene stelde in goede gezondheid te verkeren. Ze bracht tot heden geen attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Bulgarije zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat de betrokkene op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Bulgarije zal worden opgevangen.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene door overdracht aan Bulgarije een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Bulgaarse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestigingen de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) j° 18(1)b van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Bulgaarse instanties."

2. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringend karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt niet betwist door de verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, §2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § § 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

2.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

2.3.2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van de artikelen 1 en 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en zoals vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de beginselen van behoorlijk bestuur en het zorgvuldigheidsprincipe.

De verzoekende partij geeft in wezen aan niet akkoord te kunnen gaan met de door de verwerende partij gemaakte beoordeling dat niet blijkt dat zij bij een overdracht aan Bulgarije een reëel risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Zij verwijst naar en citeert uit een aantal rapporten waarin onder meer tekortkomingen in de opvangomstandigheden te Bulgarije worden vermeld.

2.3.2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat *in casu* de bestreden beslissing op duidelijke wijze de overwegingen in rechte en in feite weergeeft die hebben geleid tot deze beslissing, derwijze dat de verzoekende partij hiervan kennis heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het

zin heeft deze beslissing in rechte aan te vechten. De gegeven motieven zijn op het eerste zicht pertinent en draagkrachtig, zodat een ernstig middel ontleend aan de aangehaalde bepalingen of de formele motiveringsplicht niet blijkt.

Het opgeworpen middel – waarbij de verzoekende partij aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de door de verwerende partij gemaakte beoordeling dat niet blijkt dat zij bij een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM – dient vanuit het oogpunt van de materiële motivering te worden bekeken en dit in het licht van de toepassing van voormelde verdragsbepaling.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. (RvS 7 december 2001, nr. 101.624)

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

2.3.2.3. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 96).

Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104).

Wanneer lidstaten de Dublin-verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld. (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342)

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te voortonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (Zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, Kalashnikov v. Rusland, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr.

30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 220).

In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeven (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 251).

Om te beoordelen of de verzoekende partij een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van de verzoekende partij naar Italië te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan haar geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Waar de verzoekende partij erop alludeert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148). Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als de verzoekende partij, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Voorts blijkt uit het arrest van het Hof van Justitie van 21 december 2011 in de zaak N.S./Secretary of State for the Home Department dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest betreffende het “*verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*” – artikel dat aldus een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM – niet dat een eventualiteit van een onterende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen

van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublin-Verordening het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het EHRM, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin-criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het Unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin II-Verordening (thans de Dublin III-Verordening) tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter *“ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest”* (cf. HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punt 86), is de overdracht in strijd met die bepaling.

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin III-Verordening bepaalt thans het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoekster over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin III-Verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor de verzoekende partij om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Zodoende dient een verzoekende partij aannemelijk te maken bij een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vernederende of onterende behandelingen te moeten vrezen om redenen die haar individueel geval betreffen, of dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

2.3.2.4. *In casu* is het niet betwist dat de Europese lidstaat waarnaar de verzoekende partij dient te worden overgebracht – Bulgarije – in het verleden niet steeds in staat was om de grondrechten van asielzoekers te garanderen. Het UNHCR adviseerde, om deze reden, in het verleden zelfs om de overdrachten in het raam van de Dublinreglementering tijdelijk op te schorten. De verwerende partij heeft een nader onderzoek gedaan inzake de situatie van asielzoekers in Bulgarije.

De verzoekende partij wijst in haar middel op tekortkomingen in de opvangvoorzieningen voor Dublin-terugkeerders in Bulgarije, derwijze dat er sprake is van een reëel risico op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Zij verwijst in dit verband onder meer naar het door de verwerende partij eveneens gehanteerde rapport van het onder meer mede door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database” (Savova Iliana, “Asylum Information Database. National Country Report - Bulgaria”), up to date tot 31 december 2016 (hierna: AIDA-rapport) en de onderzoeksnota van ECRE/ELENA (European Legal Network Asylum), “Research

Note : reception conditions, detention and procedural safeguards for asylum seekers and content of international protection status in Bulgaria", februari 2016 (hierna: ECRE/ELENA-nota), waaruit zij enkele passages citeert.

2.3.2.5. Wat specifiek het recht op opvang betreft, wordt in de bestreden beslissing als volgt overwogen:

"We betwisten niet dat Bulgarije in het verleden problemen kende wat betreft het voldoen aan de standaarden inzake de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en het opvangen van verzoekers van internationale bescherming. In die mate dat het UNHCR begin 2014 vanwege een aantal tekortkomingen in de procedures tot het bekomen van internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen opriep tot het tijdelijk opschorten van overdrachten aan Bulgarije in het kader van Verordening 604/2013. We benadrukken dat het UNHCR de situatie verder evalueerde en zijn bevindingen weergaf in het rapport "Bulgaria as a country of Asylum. Observations on the Current Situation of Asylum in Bulgaria" (01.04.2014). Het UNHCR oordeelde dat op basis van deze nieuwe evaluatie een algemene opschorting van overdrachten aan Bulgarije niet langer gerechtvaardigd was. Het stelde toen onder meer een opmerkelijke verbetering vast van de leefomstandigheden in de opvangcentra (pagina 7) en oordeelde dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Bulgarije worden overgedragen na hun overdracht een asielaanvraag kunnen indienen, een reeds aangevatte asielprocedure kunnen verderzetten of een nieuwe aanvraag kunnen indienen. Het UNHCR merkte tevens op dat personen die in het kader van de Dublin-Verordening worden overgezet niet systematisch worden vastgehouden en dat de Bulgaarse autoriteiten een inhoudelijke beoordeling van de asielaanvraag garanderen indien dat nog niet heeft plaatsgevonden. Het rapport stelde eveneens dat personen die in het kader van de Dublin-Verordening worden overgedragen terecht kunnen in opvangcentra (pagina 13).

Organisaties zoals European Council on Refugees and Exiles (ECRE) en Amnesty International (AI) oordeelden dat de vooruitgang onvoldoende was en drongen aan op het verder opschorten van overdrachten (ECRE, "ECRE reaffirms its call for the suspension of transfers of asylum seekers to Bulgaria under the recast Dublin Regulation", 07.04.2014; AI, "Suspension of returns of asylumseekers to Bulgaria must continue", maart 2014).

De situatie van verzoekers voor internationale bescherming in Bulgarije werd het voorbije jaar onder meer beschreven in een onderzoeksnota van ECRE/ELENA (European Legal Network Asylum), "Research Note : reception conditions, detention and procedural safeguards for asylum seekers and content of international protection status in Bulgaria", februari 2016, verder ECRE/ELENA-nota genoemd), een rapport van het Bulgaarse Helsinki Comité (BHC) ("Annual Report on the monitoring of the status determination procedure in the Republic of Bulgaria", januari-april 2016, verder BHC-rapport genoemd) en door het recent geüpdatete rapport van het mede door de European Council on Refugees and Exiles (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Iliana Savova, "Asylum Information Database. National Country Report - Bulgaria", heden up to date tot 31.12.2016, verder AIDA-rapport genoemd); .

De vorige versie van het AIDA-rapport, up to date tot oktober 2015, liet zich erg kritisch uit over de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de condities in de opvangcentra in Bulgarije. Het stelde dat de procedure tot het bekomen van bescherming eerder verslechterde dan verbeterde en noemde de materiële omstandigheden in de opvangcentra onbevredigend. Verder werd onder meer de problematische toegang tot juridische bijstand en informatie gelaakt.

In de ECRE/ELENA-nota en het BHC-rapport worden gelijkaardige bezorgdheden en bemerkingen geuit."

En:

"Of de Dublin-terugkeerder naar een opvangcentrum wordt gezonden of naar een detentiecentrum hangt af van de fase waarin de asielprocedure zich bij het vertrek bevond. Indien de asielaanvraag nog hangende is of "in absentia" werd afgewezen, maar de beschikking nog niet aan de vreemdeling werd uitgereikt voordat hij Bulgarije verliet volgt een verwijzing naar een opvangcentrum. Enkel indien de asielaanvraag "in absentia" werd afgewezen met een finale beslissing voordat de betrokkene Bulgarije verliet of werd afgegeven "in absentia" kan de "Dublin-terugkeerder" worden overgebracht naar een detentiecentrum. Verder lezen we dat ten gevolge van de hervorming van de wetgeving in 2015 de bevoegde instanties verplicht zijn de verzoeken van in het kader van Verordening 604/2013 overgedragen personen te heropenen (pagina 11 en pagina 29 : "The 2015 reform of the LAR explicitly provided for the mandatory reopening of an asylum procedure with respect to an applicant who is returned to Bulgaria under the Dublin Regulation").

In de ECRE/ELENA-nota wordt gesteld dat de procedures van personen, die bescherming vroegen in Bulgarije en daarna gedurende meer dan drie maanden lang het Bulgaarse grondgebied hebben verlaten, worden afgesloten, maar na overdracht terug kunnen worden heropend ("For those who have applied for asylum in Bulgaria but have then been absent from the territory for more than three months the procedure will be terminated, but is, in theory, accessible upon return", pagina 4, punt 13). Zowel de ECRE/ELENA-nota als het BHC-rapport maken gewag van situaties waarbij aan Bulgarije overgedragen personen, wiens aanvraag "in absentia" was afgesloten, een nieuwe aanvraag dienden te doen en waarbij deze werd beschouwd als een navolgende aanvraag ("subsequent application"), wat volgens de auteurs ingaat tegen de geest van artikel 18(2) van Verordening 604/2013 (ECRE/ELENA-nota, pagina 5, punt 17 en BCH-rapport, pagina 19). Hieromtrent wensen we te benadrukken dat het SAR ("State Agency for Refugees") in het BCH-rapport in het kader van een repliek op aanbevelingen duidelijk stelde dat de rechtsregeling betreffende verzoekers van internationale bescherming, die worden teruggenomen in het kader van Verordening 604/2013, werd opgenomen in de asielwetgeving middels amendementen dd. 22.12.2015 in het kader van de omzetting van de "recast" richtlijn 2013/32/EU. Het SAR meldt tevens dat de functionarissen werden opgeleid en werden ingelicht dat dergelijke gevallen niet kunnen worden beschouwd als navolgende aanvragen ("Following the amendments to LAR of 22 December 2015 trainings were organized for the staff of SAR's territorial units in order for them to get familiar with the new procedural rules. Explanations have been provided to clarify that these cannot be considered cases of subsequent applications, as the prerequisites for examining an application as a subsequent one within the meaning of the definition of a subsequent application in LAR's Additional Provisions are not present in a cumulative form", pagina 27). Deze informatie sterkt ons in het oordeel dat er geen reden is om aan te nemen dat de betrokkene na overdracht niet opnieuw zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Bulgarije in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

(...)

Wat de opvangvoorzieningen betreft maakt het AIDA-rapport melding van een periode van overbevolking vanaf de zomer van 2016 en een daarmee samenhangende verslechtering van de levenscondities (pagina 12). We benadrukken dat het rapport tevens opmerkt dat de situatie in december 2016 normaliseerde en het SAR op 10.01.2017 gewag maakte van een bezettingsgraad van 76% (4153 personen voor 5490 plaatsen, pagina 48).

De ECRE/ELENA-nota stelde dat er een risico bestaat dat een verzoeker zijn recht op opvang verliest indien hij drie dagen geen gebruik maakte van de opvangstructuren ("However, there is a high risk that upon return the right to reception has been rescinded, either because the asylum seeker has left the reception centre for more than three days without prior notice or because they had previously opted to reside in an external address and, thus, forfeited their right to accommodation, which is still applicable upon return", pagina 4, punt 13). We benadrukken dat men het heeft over een risico of een kans, waaruit dient te worden afgeleid dat het geenszins een automatisme betreft. Verder wijzen we er op dat Richtlijn 2013/33/EU voorziet dat lidstaten materiële opvangvoorzieningen kunnen beperken of in uitzonderlijke en naar behoren gemotiveerde gevallen kunnen intrekken indien een verzoeker de door de bevoegde instanties vastgestelde verblijfplaats verlaat zonder deze instanties op de hoogte te stellen. We zijn van oordeel dat het loutere bestaan van de mogelijkheid dat opvang kan worden ontzegd na een afwezigheid van drie dagen niet als een dusdanige tekortkoming dient te worden gezien dat van een overdracht dient te worden afgezien. Verder merken we op dat een beslissing van het niet verlenen van opvang vatbaar is voor een beroep (AIDA-rapport, pagina 45: "Nonetheless, the refusal to provide accommodation still can be appealed before the relevant Regional Administrative Court within 7 days from its communication to the respective asylum seeker")."

Aldus meent de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris dat uit het meest recente AIDA-rapport over Bulgarije blijkt dat de Dublin-terugkeerder naar een opvangcentrum of een detentiecentrum wordt gezonden afhankelijk van de fase waarin de asielprocedure zich bij het vertrek van de verzoeker bevond. De verwerende partij verwijst ook naar de ECRE/ELENA-nota, waarin gesteld wordt dat een risico bestaat dat een verzoeker zijn recht op opvang verliest indien hij drie dagen geen gebruik maakte van de opvangstructuren. Hierbij wijst de verwerende partij er op dat men het heeft over een risico of een kans, waaruit dient te worden afgeleid dat het geenszins een automatisme betreft. Ook wijst de verwerende partij er op dat Richtlijn 2013/33/EU voorziet dat lidstaten materiële opvangvoorzieningen kunnen beperken of in uitzonderlijke en naar behoren gemotiveerde gevallen kunnen intrekken indien een verzoeker de door de bevoegde instanties vastgestelde verblijfplaats verlaat zonder deze instanties op de hoogte te stellen. De verwerende partij is dan ook van oordeel dat het loutere bestaan van de mogelijkheid dat de opvang kan worden ontzegd na afwezigheid van drie dagen niet als een dusdanige tekortkoming dient te worden gezien dat van een overdracht dient te worden afgezien. De verwerende

partij merkt hierbij ook nog op dat een beslissing van het niet verlenen van opvang vatbaar is voor beroep zoals blijkt uit het AIDA-rapport.

De paragraaf uit de ECRE/ELENA-nota betreffende de mogelijkheid van opvang voor Dublin-terugkeerders luidt als volgt:

“32. Arguably, returnees under Dublin and who are readmitted into the asylum procedure are either faced with a risk of destitution where the applicant is outside the State reception system or are at a risk of degrading treatment if access to a reception centre is permitted. Moreover, a heightened risk that Convention violations will subsist is grounded in the increasingly lengthy determination times.”

De Raad stelt vast dat deze paragraaf moet worden samengelezen met volgende paragraaf:

“13. (...) However, there is a high risk that upon return the right to reception has been rescinded, either because the asylum seeker has left the reception centre for more than three days without prior notice or because they had previously opted to reside in an external address and, thus, forfeited their right to accommodation, which is still applicable upon return. The only exception to this is where the returnee is a vulnerable applicant. However as there is no identification of vulnerability in Bulgaria in practice this means that persons with visible vulnerabilities, i.e. families with children, are the only category to be provided with reception.”

2.3.2.6. In zake de mogelijkheid van opvang voor Dublin-terugkeerders verwijst de verzoekende partij in haar verzoekschrift eveneens naar de ECRE/ELENA-nota. Daarnaast stelt zij dat hoewel het meest recente AIDA-rapport, waarnaar ook gerefereerd wordt in de bestreden beslissing, een aantal positievere geluiden laat horen, dit slechts kanttekeningen zijn bij het algemene, nog steeds meer dan ondermaats beeld, dat wordt geschetst van de situatie van asielzoekers in Bulgarije, dat de verwerende partij zich dan ook schuldig heeft gemaakt aan een selectieve lezing van het rapport. Zij wijst er op dat het AIDA-rapport ook ingaat op de opvang die ter beschikking staat van asielzoekers en meer specifiek van Dublin-terugkeerders en betoogt dat er twijfel wordt gezaaid over het feit of Dublin-terugkeerders worden toegelaten tot het opvangnetwerk, waarbij ze verwijst naar twee paragrafen uit het AIDA-rapport op de pagina's 45 en 47. Deze paragrafen luiden als volgt:

“The reduction of material reception conditions is not possible under the law. Withdrawal is admissible under the law in cases of disappearance of the asylum seeker when the procedure is suspended.¹⁵³ The SAR applies this in practice to persons returned under the Dublin Regulation.”

“153. Article 29 (8) LAR.”

En:

“Asylum seekers are allowed to reside outside the reception centres at so called “external addresses”. This could be done if asylum seekers submit a formal waiver from their right to accommodation and social assistance, as warranted by law, and declare to cover rent and other related costs at their own expenses.¹⁶⁴ Except those few whose financial condition allows residence outside the reception centres, the other group of people who live at external addresses are usually Dublin returnees, to whom the SAR applies the exclusion from social benefits, including accommodation as a measure of sanction within the jurisdiction for such decision as provided by the law (see Withdrawal of Reception Conditions).¹⁶⁵ As of 31 December 2016 only a few asylum seekers lived outside the reception centres under the conditions as described above.”

“165. Article 29 (4) LAR.”

De verzoekende partij concludeert dat dit meest recente AIDA-rapport niet garandeert dat zij adequate opvang zal genieten. Zij meent dat het opvangnetwerk nog steeds grote tekortkomingen vertoont die aanleiding geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

2.3.2.7. De Raad stelt vast dat de voormelde passages van het AIDA-rapport inzake opvang specifiek handelen over de situatie van zogenaamde “Dublin-terugkeerders”. De verzoekende partij kan gevolgd worden dat in het meest recente AIDA-rapport twijfel wordt gezaaid over het feit of Dublin-terugkeerders worden toegelaten tot het opvangnetwerk. Het is met andere woorden op het eerste zicht niet duidelijk, uit de informatie voorzien in het meest recente AIDA-rapport, of de verzoekende partij, als Dublin-terugkeerder, toegelaten zal worden tot het opvangnetwerk.

In casu wordt niet betwist dat de verzoekende partij door de Bulgaarse autoriteiten zou worden teruggenomen op basis van artikel 18 (1) b van de Dublin III-Verordening. Hoewel de verzoekende partij aangaf geen asielaanvraag te hebben ingediend in Bulgarije, blijkt uit het administratief dossier, meer bepaald de gegevens van de Eurodac-databank op grond van het vingerafdrukkenonderzoek, dat de verzoekende partij een asielzoeker is die reeds asiel heeft aangevraagd in Bulgarije, doch vervolgens is doorgereisd naar een andere lidstaat en thans opnieuw zal worden overgedragen aan de Bulgaarse autoriteiten.

2.3.2.8. Hoewel de verwerende partij bij haar onderzoek van de mogelijkheid tot het verkrijgen van opvang het meest recente AIDA-rapport in ogenschouw neemt, daar zij er op wijst dat de Dublin-terugkeerder naar een opvangcentrum of een detentiecentrum wordt gezonden afhankelijk van de fase waarin de asielprocedure zich bij het vertrek van de verzoeker bevond en dat een beslissing van het niet verlenen van opvang vatbaar is voor beroep en hoewel de verwerende partij eveneens in ogenschouw heeft genomen dat er in Bulgarije een mogelijkheid bestaat dat een verzoeker zijn recht op opvang verliest indien hij drie dagen geen gebruik maakte van de opvangstructuren en hieromtrent motiveert waarom het bestaan van de mogelijkheid dat opvang kan worden ontzegd na een afwezigheid van drie dagen niet als een dusdanige tekortkoming dient te worden gezien dat van een overdracht dient te worden afgezien, blijkt op geen enkele wijze dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing, en meer bepaald bij de overweging dat de asielzoeker, wiens asielaanvraag nog hangende is in Bulgarije en Bulgarije heeft verlaten en op een later moment in het kader van een overdracht op grond van de Dublin III-Verordening naar Bulgarije zou worden overgebracht, recht heeft op een plaats in een opvangcentrum, rekening gehouden heeft met de passages uit het AIDA-rapport op de pagina's 45 en 47.

Er blijkt niet dat de voormelde passages op de pagina's 45 en 47 van het meest recente AIDA-rapport die betrekking hebben op Dublin-terugkeerders, die op het eerste zicht lijken te wijzen op problemen voor deze categorie van asielzoekers om opnieuw toegang te verkrijgen tot de opvang, in rekening werden gebracht.

2.3.2.9. In de bestreden beslissing wordt weliswaar gemotiveerd dat uit de ECRE/ELENA-nota blijkt dat er een risico bestaat dat een verzoeker zijn recht op opvang verliest indien hij drie dagen geen gebruik maakte van de opvangstructuren, doch uit voornoemde nota kan niet worden afgeleid op grond van welke bepaling dit mogelijk is in Bulgarije.

Uit de passage op pagina 45 van het AIDA-rapport, rapport dat van een recentere datum is dan de ECRE/ELENA-nota, blijkt dat de maatregel, waarbij in het AIDA-rapport melding wordt gemaakt van intrekking van opvang in geval van verdwijning van de asielzoeker wanneer de procedure is geschorst onder verwijzing naar artikel 29 (8) LAR, toegepast wordt door SAR in de praktijk ten aanzien van personen die terugkeren onder de Dublin-Verordening.

Op pagina 47 van het AIDA-rapport kan dan weer gelezen worden dat de groep mensen die buiten de opvang verblijft, behalve zij die afstand deden van hun recht op opvang, grotendeels Dublin-terugkeerders betreffen, ten aanzien van wie SAR de uitsluiting van opvang toepast als een sanctiemaatregel voorzien in de wet, waarbij verwezen wordt naar artikel 29 (4) LAR.

Op het eerste zicht is het op grond van deze informatie, waarop de verwerende zich ook gebaseerd heeft bij het nemen van de bestreden beslissing, geenszins volledig duidelijk op welke gronden de mogelijkheid tot het verkrijgen van opvang kan worden ingetrokken daar er zich in het administratief dossier geen informatie bevindt waaruit de inhoud van de toepasselijke wetsartikelen waarnaar het AIDA-rapport verwijst, blijkt. Zodoende is het op het eerste zicht niet duidelijk of de mogelijkheid tot intrekking enkel betrekking heeft op het in de bestreden beslissing aangehaalde geval dat de verzoekende partij langer dan drie dagen geen gebruik heeft gemaakt van de opvangvoorzieningen.

In zoverre de motieven van de bestreden beslissing betreffende de intrekking van het recht op opvang in geval dat de verzoekende partij langer dan drie dagen geen gebruik heeft gemaakt van de opvangvoorzieningen, zou kunnen gelden voor alle gevallen van intrekking van het recht op opvang, stelt de Raad vast dat op het eerste zicht, op grond van de informatie uit de pagina's 45 en 47 van het AIDA-rapport, ook niet zonder meer kan gesteld worden dat het gaat om een 'mogelijkheid' of een 'risico' of een 'kans', nu in de paragraaf op voormelde pagina 45 gesteld wordt dat de intrekking van de opvang, in geval van het verdwijnen van de asielzoeker wanneer de procedure is opgeschort, in de praktijk toegepast wordt op personen die terugkeren onder de Dublin-Verordening. Uit deze korte,

ongenuanceerde en vage zin kan op het eerste zicht niet afgeleid worden of het al dan niet een automatisme betreft.

Ook uit de zin uit het AIDA-rapport op pagina 47 dat op 31 december 2016 alleen maar enkele asielzoekers buiten de opvangcentra leefden onder de voorwaarden zoals omschreven, kan niet afgeleid worden dat de intrekking van het recht op opvang enkel een 'mogelijkheid' betreft en dat er geen soort van 'automatisme' optreedt. Immers is geenszins duidelijk of de zin betrekking heeft op de asielzoekers die zelf afstand deden van hun recht op opvang of op alle asielzoekers, inclusief Dublin-terugkeerders, die buiten de opvangcentra leven. Daarnaast is het ook niet duidelijk, met het enkel stellen dat slechts enkele asielzoekers buiten de opvang leven, op welk percentage van de Dublin-terugkeerders, waarbij er in het AIDA-rapport op wordt gewezen dat deze niet talrijk zijn, de situatie van uitsluiting van de opvang van toepassing is.

De verzoekende partij kan dan ook op het eerste zicht gevolgd worden waar zij stelt dat uit voorgaande paragrafen twijfel blijkt of Dublin-terugkeerders toegang hebben tot het opvangnetwerk en dat de verwerende partij zich heeft beperkt tot een selectieve lezing van het door haar gehanteerde AIDA-rapport, up to date tot 31 december 2016. Minstens blijkt op het eerste zicht niet waarom de informatie uit de passages 45 en 47 van het AIDA-rapport geen problemen aankaarten die wijzen op structurele tekortkomingen.

Ten slotte, in zoverre er in de bestreden beslissing nog op gewezen wordt dat uit het AIDA-rapport (p. 45) blijkt dat een beslissing voor het niet verlenen van opvang vatbaar is voor beroep, wijst de Raad er nog op dat ook betreffende deze beroepsmogelijkheid in het rapport op het eerste zicht blijkt dat er zich problemen voordoen omdat de beslissing mondeling wordt meegedeeld en een beroepstermijn geldt van zeven dagen vanaf de bekendmaking aan de asielzoeker, waarbij de asielzoekers moeilijkheden hebben om de rechtbank te bewijzen op welk tijdstip zij werden geïnformeerd over de weigering van opvang, wat kan uitmonden in het stopzetten van de procedure.

3.3.2.10. Aldus blijkt *prima facie* niet dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij zijn beoordeling in het kader van artikel 3 van het EVRM, dat de verzoekende partij recht zal hebben op opvang in een opvangcentrum indien zij wordt overgedragen aan Bulgarije, alle relevante en pertinente gegevens in rekening heeft gebracht. De Raad benadrukt andermaal dat volgens het EHRM een specifiek gewicht dient te worden gegeven aan de hoedanigheid van asielzoeker van de verzoekende partij die behoort tot een uiterst kwetsbare groep die nood heeft aan speciale bescherming.

Het verweer dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen voert, kan hieraan geen afbreuk doen.

2.3.2.11. Het feit dat het UNHCR de gemachtigde niet adviseerde om de overdrachten naar Bulgarije opnieuw op te schorten, laat op zich niet toe te besluiten dat vaststaat dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel verder kan worden gehanteerd. De verwerende partij kan haar eigen verantwoordelijkheid om op basis van een correcte feitenvinding na te gaan of gelet op de huidige situatie de grondrechten van een asielzoeker al dan niet in het gedrang komen, niet afschuiven op het UNHCR. Ook het feit dat de verzoekende partij zich zou kunnen wenden tot het Europees Hof voor de Rechten van de Mens met het vorderen van voorlopige maatregelen, ontslaat de verwerende partij niet van haar verantwoordelijkheid om op basis van een correcte feitenvinding na te gaan of gelet op de huidige situatie de grondrechten van een asielzoeker al dan niet in het gedrang komen.

2.3.2.12. Daar op het eerste zicht onvoldoende onderzoek werd gevoerd naar het actueel risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM, lijkt de verzoekende partij bijgevolg een verdedigbare grief gegrond op artikel 3 van het EVRM te hebben.

Het middel is in de aangegeven mate ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

2.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM (artikelen 2, 3, 4, eerste lid en 7 van het EVRM).

2.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

De verzoekende partij stelt dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing haar een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zal berokkenen. Zij wijst er op dat zij bij de uitvoering van de bestreden beslissing blootgesteld zal worden aan een mensonwaardige en vernederende behandeling in Bulgarije als Dublinterugkeerder, gezien zij menswaardige opvang zal ontberen wat een schending vormt van artikel 3 van het EVRM.

Gelet op de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden eigen aan de zaak moet redelijkerwijze worden aangenomen dat de verzoekende partij door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Aan de voorwaarden van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

Aangezien is voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden dient de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden beslissing te worden bevolen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 april 2017 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes mei tweeduizend zeventien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

N. VERMANDER